

[Valbak.]

er her et sejlende minisamfund, som sømanden er plantet i, det er sømandens arbejdsplads, det er hans spisested og sovested, det er hans hvilested, det er hans fritidssted, det er kort sagt hans hjem. Derfor er det ikke så underligt, at søens folk har deres eget regelsæt, deres egen lov, hvori søens særlige traditioner og vilkår afspejles.

Jeg ser nok, at kommissionens oplæg om nye regler har været igennem lovkontorets juridiske vridemaskine, og det er der selvfølgelig også kommet en del godt ud af. Flere ordførere har imidlertid allerede været inde på, at der måske også sine steder er kommet en så stærk stramning af teksten, at vi nok må forudse, at en og anden skibsfører beder om at få juridisk uddannet assistance med sig på skibet til at sidde og finde rundt i paragrafferne, sammenholde dem med hinanden og på det grundlag få vejledning til løsning af den konkrete situation.

Jeg er enig i, at vi må se på enkelthederne omkring dette i udvalget.

Skibet som et minisamfund er vel også baggrunden for, at sømandsloven indeholder emner, som man, når det drejer sig om erhverv på landjorden, finder i flere love, såsom arbejderbeskyttelseslovgivningen, funktionærloven osv. Man finder også i sømandsloven adskillige emner, som landjordens erhvervs udøvere som en selvfølge ordner ved overenskomst og foretrækker at ordne ved overenskomst. Disse ting var hr. Bertel Pedersen inde på. Jeg vil også knytte en kommentar til det på den aktuelle baggrund, som ministeren ved sin skriftlige fremsættelse har givet.

Lad os eksempelvis bare se på afsnit 6 i kapitel II. Her er der af lovgivningsmagten givet en masse detaljerede regler for beregning og udbetaling af hyre og regler om deling af sparet hyre osv., helt ud til at foreskrive udlevering af en månedlig opgørelse af indtjent hyre. Jeg har en erindring om, at netop det forhold, at sømandsloven omfatter så meget og, set fra en landkrabbes synspunkt i hvert fald, naturligt aftalestof, i 1952 førte til, at medlemmer at dette ting af principielle grunde gik imod loven. Jeg mener ikke, at man forholdene taget i betragtning kan tage så principielt på det spørgsmål. Man må nok i praksis affinde sig med, at sømandsloven har regler og nok vil

blive ved med at have regler, som gælder på områder, hvor man under andre forhold naturligt ordner sig med skriftlige aftaler parterne imellem.

Når det er sagt, vil jeg gerne tilføje den almindelige bemærkning, at det næppe kan være sagen at pumpe flest mulige bestemmelser ind i loven af den art, som andre steder er aftalt stof. Ærlig talt ville jeg ikke være utilbøjelig til at se det som et på mange måder godt tegn, hvis parterne en dag kom og sagde til lovgivningsmagten: nu kan I for resten godt tage og stryge den og så den og så den bestemmelse i loven; i fremtiden finder vi sammen ud af de sager uden lovgivningsmagtens indblandende hjælp.

Hvad vil jeg med disse betragtninger? Jo, ud fra dem vil jeg sige, at jeg er indstillet på at følge ministeren, når han vurderer, at f. eks. regler om sømandens forhold i tilfælde af arbejdskonflikt ikke bør ind i loven, men bør klæres ad overenskomstvejen.

Hvad angår forslagets materielle indhold, har ministeren i hovedtrækkene fulgt 1966-kommissionens forslag. Forslaget betyder på en række punkter en forbedring af de ansattes forhold i takt med udviklingen og i takt med en humanisering af forholdet mellem ansatte og ledelse. Nu bestod kommissionen jo overvejende eller i hvert fald for en stor del af repræsentanter for søens organisationer. Dens forslag, som er fulgt af regeringen, vil koste statskassen mellem 4 og 5 mill. kr. om året, og det skyldes, hvad angår en mindre del af merudgiften forslaget om, at staten skal overtage udgiften til hyre for den, hvis sygdom skyldes kønssygdom, dernæst og navnlig forslaget om ændring af hjemrejsebestemmelsen, sådan at hjemrejsen kan ske efter 6 måneder. Statens bidrag foreslås jo nemlig fastholdt på den hidtige procent, nemlig 50.

Vi er sympatisk stemt over for lovforslagets linje, det gælder også i spørgsmålet om tidligere hjemrejse, og det gælder den hermed sammenhængende ufravigelige bestemmelse om ret til at fratræde efter 9 måneder i stedet for nu efter 12. Men forslagets gennemførelse betyder altså med gældende fordelingsnøgle løst skønnet de omtalte 4-5 mill. kr. mere i årlig udgift for staten. På baggrund af disse ugers, på baggrund af disse døgn, ja, måske disse timers overve-